

Превод — Дейвид Нортън, DaveNorton@OperaMail.com. Приятно четене от негово име :-)) Преводът се посвещава на Дракончето. Translated by David Norton, DaveNorton@OperaMail.com.

Настоящият адрес на автора Blueguy е bluedistract@aol.com.

Разказът „**Чувства**“ е преведен и публикуван тук с разрешението на автора на „Чувства“ Blueguy. Обръщайте се към него на адрес bluedistract@aol.com ако искате да се осведомите за авторските му права. Правата за препубликуване на превода са непосредствено зависими от желанията автора Blueguy и от преводача.

Как да намерите оригиналния английски текст:

<http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. Последните версии на превода в различни файлови формати са достъпни на адреси <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> и/или на <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

The story “**Feelings**” has been translated and published here with the permission of its author Blueguy. Write him at bluedistract@aol.com if you want to know more about his copyrights. The translation copyright depends directly on the author's statement and the translator's statement.

How to find the English original: <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. The last translation revisions are available at <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> and/or at <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

Дата: Сряда, 3-ти февруари 1999 г. 11:11:13 Тихоокеанско време От: blue dude <blue_dude@hotmail.com> Тема: чувства-2 Това ми е първи опит в писането на разказ, така че бих се радвал на отзиви и коментари. На проклетия и подигравки няма да отговоря — тях задръжте за себе си. Настоящата втора глава се занимава главно с Джереми и Томи, разказва за началото на връзката им. Опитвах се придам дълбочина на образа на Джереми, поставяйки го в ситуации, в които (не щеш ли!) самият аз често изпадам. Томи обаче продължава да бъде неясен. Обещавам малко по-интригуваща следващата част. Този разказ е предназначен единствено за публикуване в архива Nifty, моля уважавайте това ми решение. И моля, не го четете, ако знаете, че не бива. Благодаря за всичката подкрепа, която получих. Пишете ми на blue_dude@hotmail.com, обещавам да отговоря на всички писма. Приятно четене. [01/14/99 - 02/02/99]

Чувства

от Блугай

II. В очакване на падаща звезда

Животът ми общо взето го биваше; не беше лесен, но... абе, биваше го, определено. Учението никога не ми е било проблем (слава Богу); най-добрият ми приятел (и бивш полулюбовник) винаги се е грижил за мен; през повечето време съм успявал да живея в мир със себе си. До смъртта на родителите ми най-голямата трудност, с която се бях сблъсквал, беше хомосексуалността ми. Но и с това се справих доста добре, макар че понякога се дразнех, защото е нещо извън моя контрол. Ако нещо не вървеше по вкуса ми, сядах си на задника, за да се

справя с проблема, обикновено доста успешно. Трудно приемах смъртта на нашите, но явно някои неща са неизбежни. Така или иначе, обикновено успях да постигна каквото желая. И ето че се появи Томи — и всичко това се промени изведнъж: за пръв път осъзнах, че някои неща са чисто и просто не зависят от мен.

— А това е столът — обявих, наблюдавайки как Томи оглежда претъпканата зала. Бяхме прекарали заедно по-голямата част от предобеда, а очите ми още не можеха да му се наситят. Вече започвах да се досещам, че вероятно никога не ще могат.

— Уха — възкликна той.

Усмихнах се леко и го поведох към опашката. Не ще и дума, че се наслаждавах на компанията му, но бих предпочел да има и трети човек, нещо като буфер. Осъзнавах, че не бива да се държа нито прекалено приятелски, нито прекалено хладно, не и докато не го опозная по-добре. В същото време си мислех че май е по-удачно да не се сближаваме много-много, понеже ясно усещах какви проблеми може да ми навлече това. Най-вече заради последното се опитвах да се държа по-далеч. Не исках да рискувам да страдам отново.

— Е, как ти се струва? — попитах го, докато се пресегах за сандвич. Той възхитително сбърчи нос, и аз за кой ли път днес се разтопих от удоволствие. Стараех се да се сдържам, но чувствата са сякаш най-необуздаемите ни врагове. Той си избра чийзбургер и пържени картофи.

— Бива си го. По-малко е от даскалото ми във Флорида, но е хубаво. Приветливи хора — добави и аз се изчервих. Ако си говорим честно, въпреки всичките ми усилия, бързо се забърквах в страхотна каша. Щеше ми се да се изритам.

— Хей, ето я братовчедка ми — посочи той към една от масите в средата. — И твоят приятел... Джеймс?

— Джеймс — поправих го. Никак не ми се искаше точно сега Джейсън да е наоколо. Отчасти защото още ми се сърдеше, но най-вече ми се искаше да съм сам с Томи. Все пак попитах:

— Искаш ли да седнем при тях?

Томи ме погледна; сякаш размишляваше. Стори ми се, че очите му греят малко по-ясно отпреди. Бяха невероятно блестящи и невинни. Отместих поглед веднага щом усетих как ме пронизват. Долавях това в продължение на още няколко мига.

— Не, нека седнем другаде — рече той накрая. — Бих предпочел безлюдна маса.

Е, толкова по-добре. Отправихме се към задната част на стола. Забавлявах се как повечето момичета онемяват щом Томи мине край тях. Вилиците им застиваха наред път между чинията и устата. Същото се случваше и с някои момчета. Много добре ги разбирах, особено след случката в кафенето преди няколко дни. Той просто беше умопомрачително хубав. Странно, но всичко това не пораждаше ни най-малка ревност, нито неприязън в мен. Просто се радвах за него.

Без да съзнава какво предизвиква след себе си, Томи спря до една малка маса и седна.

— Хееей, обикновено аз сядам тук — казах и се стоварих на стола срещу него.

— Така си и мислех — усмихна се той. Стреснах се — той май ме усещаше вече твърде добре, въпреки че се правех на недосегаем. В същото време самият той си оставаше загадка, деликатно създание, до което трябва да се приближаваш много внимателно. Не исках да нахлувам в света му.

Известно време се хранехме безмълвно. Почнах да се чувствам несръчен. Също като в кафенето, той се отвя на хиляди километри, очите му гледаха някъде далече, устните му чертаеха полуусмивка. Глождеше ме любопитство, бях петимен да знам за какво мисли, но реших да си мълча. Не исках да пристъпвам по никакъв начин към него, предусещах че това би ме тласнало неспасяемо към дълбокото. И все пак, исках да знам още...

— А имаш ли братя, сестри? — наруших тишината. Той малко се сепна. Поколеба се преди да отговори.

— Не.

— Значи сте само ти и вашите, а? — настоях.

— Ами, всъщност живея с баща ми. Нашите се разведоха преди доста време — отговори ми той, свел поглед. Осезателно усещах, че темата е болезнена за него.

— Съжалявам, не исках да те притесня — извиних се, изплашен че съм стъпил където не трябва. По-внимателно, по-внимателно...

Той най-сетне вдигна поглед. Следи от болка личаха по лицето му.

— Няма нищо, не се притеснявай. Наистина.

— Оки — въздъгнах с вътрешно облекчение. Известно време дъвчехме без да говорим. Мислех си за развода на техните. Едва ли е било приятно изживяване.

— А ти? — попита той — Някакви братя, сестри? Или живееш сам с вашите?

Ехехех, ето го, Въпросът.

— Имам сестра, Чло, живее в Калифорния. — отвърнах безизразно.

Понятие нямам защо не му казах за родителите си още тогава. Може би просто идеята не ми се видя добра. Или просто съм си такъв. Формално не го излъгах, но разбирах, че постъпвам нечестно: той самият беше откровен с мен.

— Късметлия си ти, — каза той — винаги ми се е искало да имам сестра.

— Аха... — смънках, думите му ме накараха да се почувствам още по-кофти.

Внезапно очите му се разшириха.

— Трябва да вървя, сетих се нещо. Ще ти се обадя после, приятел, става ли?

Преди да успее да отвърна, той скочи и се затича без да си довърши сандвича. Не ми остана нищо друго освен да се обърна подир него и да се чудя какво ли пък е толкова важно и спешно, та да го изстреля с тази скорост. Томи изтърча от стола.

Въздъгнах. Ето че най-лошите ми предчувствия се сбъдваха: влюбвах се безразсъдно, макар да знаех, че той никога няма да е мой. Изобщо не го познавах добре, но бях уверен, че нищо не може да спре чувството ми. Очевидното забелязах още в кафенето — той беше много, много хубав. А сега осъзнавах и много по-богатото му вътрешно обаяние. Беше неповторим, великолепен човек, изпълнен с нежна невинност и невероятна дълбочина. Изумителната му доверчивост само засилваше уязвимостта му. Недоумявах какво ли се случва в тайнствения свят зад очите му, в който той сякаш се пренасяше, щом искаше да се приюти от условностите на света — точно както аз ходех на козирката на терасата вкъщи. И колкото повече си мислех за това, толкова повече прилики помежду ни ми се струваше, че виждам.

— Здравей, Джереми.

Стреснат наред мислите си, повдигнах очи. Беше Ким, сестрата на Джейсън.

— Ха, Кими, радвам се да те видя — усмихнах се.

Може ли да седна при теб? Искях да ида при брат ми, ама той е твърде зает с оная. — Ким изобщо не понасяше Керън.

— Разбира се, сядай.

Ким беше красива като брат си. Косата ѝ беше съвсем малко по-тъмна от неговата, имаше същите живи зелени очи. В същото време не беше общителна като него — в това отношение тя приличаше повече на мен. Знаех че още от деца тя таи някакви по-особени чувства към мен, но след като на няколко пъти меко я отблъсвах, тя престана с опитите си да ги изяви. Беше с две години по-малка от Джейсън.

— Изглеждаш ми нещо отнесен. Какво толкова е успяло да те накара чак да забравиш да си ядеш сандвича? Някое момиче сигурно?

— А не, — изчервих се безпомощно — просто се бях замислил...

— Е, добре. И за какво по-точно? Или и тебе те гони скука?

— Ами, всъщност днес разведях наоколо братовчедата на Керън, той е нов тук. Може би си го забелязала?

— Ако е същия като братовчедка си... — Ким завъртя комично очи.

— Неее, него си го бива, сериозно — отвърнах пламенно. Тя веднага усети това и повдигна вежди:

— А откъде е?

— От Флорида.

— Я, това е интересно. Един от Флорида вече заслужи моето особено отношение. И откъде по-точно?

— Не знам.

— Ех, щастливец е той. Какво ли не бих дала да живея там. Направо се чудя защо се е преместил.

— Че ти току що се прибра от Флорида, а вече бързаш да се върнеш обратно.

Ким беше прекарала няколко седмици на източното крайбрежие при родителите си. Понеже бяха служители в авиокомпания, семейството им се ползваше с много финансови облекчения при покупка на билети за самолет. Джейс не отиде с нея заради мен — родителите ми загинаха точно седмица преди да заминат.

— Искам, и още как! Еееех, какви плажове има там... Тя въздъхна и затвори очи.

— Мечтай си ти, мечтай си. Аз трябва да бягам, закъснявам за час.

Довърших сандвича си надве-натри, потупах Кими по рамото и излязох.

Търсих Томи навсякъде, но той не се мяркаше никакъв. За моя изненада това силно ме натъжи. Подобен ход на нещата лесно можеше да се окаже нездравословен, но просто не можех да противостоя. Исках да е около мен непрекъснато. Едва изчаках да свършат часовете, претърсих всички зали, но така и не го открих.

Обезкуражен, отидох на задния паркинг, качих се в колата, и точно като запалих, мярнах Томи в огледалото за обратно виждане — светлоруса глава, почти скрита зад едно дърво. Веднага угасих мотора и слязох, за да отида при него.

Задният паркинг беше привлекателно място, точно пред гъста горичка в далечния край на училищния парцел. Изненадах се да откроя Томи тук, особено по това време. Сигурно се наслаждава на тишината, помислих си. Самият аз идвах тук често точно с такава цел, особено когато исках да съм сам.

Седеше на тревата, облегал на едно дърво, с гръб към мен. Приближих тихо, колебаех се дали изобщо е уместно да го смущавам. Изглеждаше дълбоко замислен. Застанах неподвижно и започнах да го пия с поглед.

Сякаш гледах снимка — пред мен беше само отражение на Томи, бледо подобие на истинския той. Измеренията на мислите му бяха загадка за мен, истинската му същност си оставаше недостижима. Стоях безпомощен и изцяло погълнат от него.

Тъкмо реших да си вървя, когато той сякаш ме усети и се обърна. Позна ме и се усмихна леко.

— Здравсти — каза тихо. Изненадах се от цигарата в ръката му — не бях я забелязал.

— Здравсти, приятел. Видях те от паркинга и ми се стори, че си ти. — обясних, като се приближих. Отблизо забелязах влага в очите му, това ме стресна. Кожата под тях беше мокра и леко подпухнала. Потръпнах. Господи, той е плакал — мина ми през ума. Тази мисъл породи в мен внезапна вълна от тъга.

— Ъъъ, мога да си тръгна, ако предпочиташ да останеш сам — предложих колебливо.

— Откъде-накъде? — спокойно отговори той — Не, не, остани.

Приблжих се съвсем и се зачудих какво да кажа. Явно не се познавахме достатъчно, за да любопитствам, но и не можех просто да не забелязвам сълзите му. Поколебах се, помълчах малко, и седнах на земята до него. Той подсмъркна.

— Добре ли си? — не се стърпях все пак.

— В смисъл? Аааа, това ли, — посочи той към лицето си — нищо особено, от алергията ми е. — и се засмя неубедително.

Е добре, така да бъде.

— Оки — отвърнах.

Постояхме безмълвно за малко. Стори ми се че иска да ми каже нещо, но — много подобно на мене — предпочете да го запази за себе си. Отчайващо силно ми се искаше да ми се довери, но какво можех да му кажа? Можех ли да очаквам кой знае какво доверие, особено като се имат предвид моите недомлъвки по-рано днес? За неправдоподобно кратко време излязох от строя, това ме плашеше. Запалих цигара и жадно вдишах дима. Наслаждавах се на тихото присъствие на Томи.

— Хей, искаш ли да вземем да хапнем нещо? Ако нямаш други планове де? — предложих и го погледнах въпросително. Неясно как, болката го разкрояваше още повече. Впечатлявах се от начина, по който се менеше нюанса на очите му, сякаш в зависимост от настроението. Той прехапа леко долната си устна — несъзнателно, подлудяващо движение.

— Добре ще ми дойде — най-после се усмихна той, и настроението ми мигновено се оправи.

— Да вървим тогава — казах с радост. Той ме потупа по рамото и се засмя.

На път към колата се удивлявах колко слънчев и непринуден е всъщност той.

Спряхме с колата да похапнем набързо при Синьото кафе. През цялото време разговаряхме, а чувствата ми към него растяха непрекъснато — пък и не само те. Внимателно заобикалях темата за родителите, а също и въпроса за момичетата. Искаше ми се поне засега нещата да си останат неказани, още повече заради тъгата, която можеха да ми донесат. Сигурен бях, че е оставил след себе си дيريا от разбити сърца — и на мъже, и на жени — та нима би могло да е иначе?

— А, аз май съм идвал вече тук — рече той шом влязохме вътре.

— Тук? — направих се на две и половина.

Той се смути.

— Мислех, че знаеш. Завчера те видях тук.

Значи все пак е запомнил...

— Наистина ли? Е... сигурно не съм те забелязал... — честно, нямам представа какво ме кара понякога да се държа така идиотски. Не ми се искаше да му давам поводи да се досеща за неща, които и без това си бяха истина, така или иначе.

Изглеждаше озадачен, очевидно не ми повярва. Свих рамене и си взех чаша кафе.

Седнахме на моята маса, пихме кафе и разговаряхме, главно за училище. Той явно имаше проблеми с тригонометрията и аз, разбира се, му предложих помощта си. Прие без колебание. Решихме утре да наминем към къщи, за да поучим заедно.

Оставих го пред дома на Керън; той явно искаше да говори за нещо с нея. Не ме помоли да отида с него, което малко ме натъжи. Помислих си, че сигурно така е по-добре. Не исках да Керън да ми развали хубавия ден с дълбокомислените си коментари. Видях го как хлътва в къщата, а след малко Керън се показва на прозореца и ми махна. Отговорих ѝ с буйни жестове и широко ухилване, което я хвърли в музиката. Ето значи какво прави любовта с хората. Керън ме зяпна невярващо — май за пръв път ме виждаше толкова щастлив и приветлив. Махнах несъразмерно широко за последен път и подкарах колата усмихнат.

На следния ден се събудих в прекрасно настроение. За пръв път от седмици насам усещането за тежест го нямаше. Джейс цъфна изневиделица в рамката на вратата. Бях му дал ключове и той от време на време си умираше да ме стряска с неочаквани появи.

— Хей — извиках с усмивка. Той обаче просто продължи да ме гледа. Уф, в потока от радостни емоции съвсем бях забравил за гадното си поведение вчера.

— Здравсти. Само исках да те видя. И да проверя дали случайно не си се отдал на блудства с бутилките. Ама като гледам, вече си добре, така че — ще се видим в училище. — и той се обърна да си ходи.

— Хей, братле, чакай. — Той не спря и аз тръгнах след него. Продължи да върви, наложи се да го хванах за ръката. Той ме избута грубо и ме погледна с блестящи от влага очи. Поех дълбоко въздух.

— Джейсън, виж, съжалявам за вчера. Не знам защо се държах така отвратително... Може би не исках да ме виждаш толкова смазан, познаваш ме...

Наистина не намирах думи. Той ме погледна и ясно усетих колко много всъщност го боли.

— Познавам те, мамка му. Наистина се държа с мен като лайно, Джереми. Някога ми се доверяваше, не проумявам защо сега трябва да се криеш от мен. Защо, по дяволите, не ме допусках до себе си?

— Винаги съм се държал така... — излъгах аз.

— Точно като лайно. Ти се промени, и двамата го знаем. Преди споделяхме всичко, доверявах ти целия си живот. Знаех всичко за тебе — страховете ти, тайните ти. Ебаси, дори на погребението те държах да не се сринеш на земята. А сега просто ми биеш шута. Защо ей така изведнъж се държиш все едно съм никой?

— Но аз не... — опитах се да звуча убедително, но гласът ми трепереше.

— Да бе, изобщо не ми ги пробутвай тия! Точно ти! Обичам те, Джей... — гласът му се срива — трябва да преминем заедно през всичко това. И двамата

загубихме родителите си — знаеш какво значеха те за мен. Но не би трябвало да се изненадвам, нали. Кога ли ти е пукало за някого изобщо.

Потреперих от болка; той отстъпи. Знаеше, че това не беше истина. Но пък и нямаше как да си вземе думите обратно.

— Ще се видим все някъде — рече и излезе. Можех само да гледам след него, отвътре разкъсан на две.

Някак си успях да се довлека до училище. Не можех да мисля, страните ми бяха подпухнали и със следи от засъхнали сълзи. Знаех, че Джейсън е прав, но какво можех да направя? Най-силно раняваме най-любимите ни хора... И все пак не се чувствах виновен. Охладнялото ми поведение към Джейсън беше несъзнателна реакция. Не съм имал намерение нарочно да ранявам чувствата му. След злополуката с нашите се затворих за целия свят, не само за него. И сега просто не знаех как да възстановя нещата. Появата на Томи беше проблясък на надежда, може би един нов шанс. Едно беше ясно: Джейсън беше единственото стабилно нещо в живота ми, и трябваше да направя всичко, за да възстановя близостта помежду ни.

Намерих Томи седнал при главния вход. Веднага се почувствах малко по-добре. Той се усмихна.

— Здравсти, чаках те. — Очите му незабавно се присвиха щом се вгледа в лицето ми. — Какво ти е? — попита ме загрижено.

Господи, той ме чете като отворена книга. Този, когото се стараех да държа далеч от себе си, виждаше през мен като през стъкло.

— Нищо... Просто буквално преди пет минути бях в леглото.

Нищо не каза, макар че явно не се хвана на непохватното ми оправдание. Само ме погледна подозрително. След малко попита:

— Уговорката за днес остава ли?

— Уговорката за днес? — Разбира се, не бях забравил за тригонометрията, но пак се държах по моя неразбираем, отнесен, крайно тъп начин. Като в онези моменти, в които понякога изпада човек — чувства се щастлив, а току се сети за някой лош спомен, за да обърка всичко до безкрайност. Като трупове сред полянка с ягоди и маргаритки.

— Да, за тригонометрията, сещаш ли се?

— Аааа, да, извинявай. Да, разбира се. Ще те чакам на задния паркинг след часовете, става ли?

— Добре.

— Оки, значи — дотогава.

Стъкмих някаква полуусмивка, стараяйки се да не го гледам в очите, и се отдалечих. Духът ми неохотно се опитваше да се умири след краткия разговор.

В мен се вихреха едно през друго какви ли не усещания. Болката от тазсутрешната сцена с Джейсън; настоящите попадения на Купидон в сърцето ми; меланхолията на последните месеци; нервното очакване на срещата с Томи, от която и малко се боях. Отчаяно и безуспешно се стараех да удържам в контрол цялото това стълпотворение в себе си.

Накрая реших, че ми стига толкова училище. Излязох от клас и се отправих към мястото, където вчера заварих Томи. Мечтаех си за стабилна глътка Джак Даниълс, но нямаше откъде. Май трябваше да започна да си нося малък запас с мен.

Излегнах се на тревата и стоях така, опитвах се да се успокоя. Гледах към парченцата мозайка от небе между клоните на дърветата. Забавлявах се да откривам различни фигури сред формите на облаците. Смях се като побъркан, когато един от тях — необичайно тъмен и буреносен — ми заприлича на собствения ми живот. Сигурно ще вали през нощта — помислих си точно преди да заспя, отчасти с надеждата да не се пробудя никога вече.

През омагьосаната завеса на някакви зловещи сънища долових, че разтърсват ръката ми.

— Джереми, събуди се. Хайде бе, къде ли не те търсих.

— Махай се! — измърморих в полусън.

Още по-настойтелно разтърсване.

— Остави ме! — накрая все пак отворих очи, внезапно върнал се в реалността. Томи се беше надвесил над мен.

— Спокойно, аз съм. — рече той с разбиране.

Разтърках очи.

— Извинявай, сънувах нещо...

— Да, знам. Браво на теб.

Що за отговор? Прозях се.

— Добре, да вървим. Нали уговорката си остава? — попитах и той кимна. Преди да стигнем до колата запалих цигара.

По пътя до вкъщи не разменихме нито дума. Предполагах, че ще се наложи да обяснявам защо родителите ми ги няма. Неколкократно усетих, че ме гледа, но се правех че не забелязвам.

— Това ли е домът ти?! — възкликна той, когато отбих от шосето.

— Аха — отвърнах, докато си мислех как ли да му обясня за нашите.

— Невероятно!

Предполагам, че така си и беше. Къщата беше бяла, огромна, масивна, кацнала на върха на стръмен хълм, надвесена над морето. Твърде отдалечена и самотна, но приветлива. Козирката над скалата внасяше някакво усещане за драматичност.

Щом паркирах, Томи изскочи от колата, любопитен като котка. Не се стърпях и се усмигнах.

— А там какво има? — той посочи към оградата в задната част на градината.

— Оттам може да се слезе към плажа. Нещо като таен малък проход.

— Супер! Напомня ми за Флорида...

— Там близо до плажа ли си живял?

— Аха, цяло лято се мотаех из него.

Усетих размърдване в слабините като си го представих да щъка по бански.

— Еха! — едва успях да реагирам.

— Може ли да слезем долу, братле?

— А какво ще кажеш най-напред да поучим малко, пък тогава?

— Добре, става.

За пръв път го виждах така възбуден, това още повече го разхубавяваше.

Влязохме вътре и го заведох в кухнята. Очаквах да ме пита за нашите, но той така и не повдигна въпроса. Хапнахме набързо и се качихме горе. През цялото време не говорехме никак. Усещах, че се стряска от мащабите и празнотата на дома ми. Огледа изпитателно спалнята ми, а аз някак почувствах, че правя грешка като му показвам всичко това. Пряко собствената ми воля го правех свидетел на предверието на мрачния си живот. И на него явно не му се нравеше картинката.

Започнах сам на себе си да се ядосвам — как можах така наивно да си помисля, че това замечтано, недосегнато невинно момче може да има нещо общо с мен?! Дълбоко разтърсен, потисках чувствата си зад патетична маска, която не успяваше да ми осигури място даже и в собствения ми живот. Уж несмутима, твърда скала, която трудно прикриваше бурите от огън и хаос дълбоко в мен. Винаги, винаги е било така. Как мога да очаквам, че някой ще дойде и ще ме измъкне от всичко това? Та аз бях неспасяем. За добро или лошо единствено Джейсън беше в състояние да ме разбере. А аз и него успях да прогоня.

Сълзи се стекоха по страните ми и аз сведох поглед. Томи сякаш не забеляза тъгата ми. Той се засмя, когато Мечо изникна изпод леглото.

— Яааа, какво си имаме тук. Обичам котки.

Той се пресегна, пое малкия котарак, и го загъделичка безмилостно. Мечо звучно замърка от удоволствие. Усмехнах се. Когато вдигнах очи, срещнах сериозния поглед на Томи. Той отвори уста да каже нещо, но се отказа и отмести очи. Светлината проблясваше в косата му. Прииска ми се да ме прегърне. Невъзможно, невъзможно...

— Е, ами да сядаме. — рекох аз. Томи кимна.

Учихме трескаво няколко часа, придвижвахме се през гъсталака от ъгли и отсечки. Стараех да държа тъгата си настрана, но накрая се отказах. Томи се оказа извънредно възприемчив. Схващаше много бързо, интелигентността му ме впечатли силно. Когато приключихме със задачите се оказа, че неусетно се е спуснала нощ.

— Приятел, какво ще кажеш да остана? Стана късно май... — изненадващо предложи той.

— Разбира се, стига да искаш. Иначе не е проблем да те откарам до вас. Ти избираш. — Знаех, че присъствието му тук би подхранило напразните ми надежди, сърцето ми се присвиваше.

— Бих искал да остана, ако може. — Очите му с цвят на метличина бяха непроницаеми, докато моите вероятно бяха отворена книга за него.

— Добре тогава. Какво ще кажеш да си поръчаме пица?

— Супер. Само трябва да звънна в нас.

Дадох му безжичния апарат и слязох долу, за да го оставя сам. Трябваше да съобразя какво става. Стараех се чувствата ми да не вземат превес над разума, но това май не беше възможно в присъствието на този синеок ангел. Той някак успяваше да ме запрати в такива угълчета на собственото ми аз, за които дори не подозирах. Нито пък имах желание да ги опознавам. Евантуална близост с него би ме направила още по-уязвим, и точно това исках да си спестя. От друга страна, аз го обичах. Вече не се съмнявах в това. Въздъхнах след тази мисъл. Е, ще се доверя на бронята си още веднъж, пък да става каквото ще. Ако той съумее да я преодолее, няма да му преча.

Пицата беше един път. Бяхме огладнели като вълци от зубкането. Вече взел решение, се чувствах доста по-добре. Предполагам, че приповдигнатото ми настроение си личеше. Говорехме безспир, сърцето ми биеше в такт с ритъма на смеха му. Не за дълго обаче.

— Не съм те питал досега, приятел. Имаш ли си момиче? — попита той невинно. Задавих се в опит да преглътна голямо парче пица.

— Не — успях да изграча преди да се съдържа. Мили Боже, ето че се случва, рекох си с примирение, готов за удар. Опитах се да омекотя реакцията си. — Наистина нямам. Може би никоя не ме харесва. — лъжи, лъжи...

— Хей, това е трудно да се повярва.

Това пък как трябваше да го разбирам?!

— Е... Аз съм си малко дръпнат. Не съм най-общителния човек на света... Бих се определил като задръстеняк. — и сякаш това беше малко, продължих — Предполагам, повечето хора не ме харесват особено, но на мен не ми пука много-много. Мога и сам да се преценя.

— Това не е точно така, — усмихна се той — аз общувам с теб без проблем. Е, както и да е, всеки си има тайни. — изрече със загадъчен глас. За какво по дяволите намекуваше?

Опитах се да съдържа въпроса си, но нямаше как. Уморих се да заобикалям.

— А ти? Имаш ли си момиче? — попитах и затаих дъх.

Той се поколеба преди да отговори:

— Всъщност не. Тоест, това лято се случиха разни неща, едно момиче на плажа... Но то май не се брои. Наистина, нищо сериозно. — гласът му прозвуча тъжно, може би дори с копнеж.

Сякаш светът се срути отгоре ми. Мамка му, как е възможно думите да носят такава болка? Бях чувал, че емоционалната болка може многократно да надхвърля физическата, но за пръв път го изпитвах на гърба си. Освен може би в онази съдбовна нощ преди месеци, когато телефонът иззвъня, за да постави точка на познатия ми свят. „Казвах ли ти!“ — звънтеше в главата ми. Ето. Той не е гей.

— Май преbledня? Добре ли си? — попита той загрижено.

— Да. — успях да отроня. Стараех се да се овладея, но целият треперех. Та той не е виновен, това са прости факти — той печели, аз губя. Присвих очи.

— Доста се изморих май. По-добре да си лягам. Ще се видим сутринта. — изстрелях думите набързо и станах рязко стола. Поех по стълбите.

— Джереми? — извика той. Разбирах, че е стреснат от реакцията ми. „Кофти, приятел... Иди да се ебаваш с нечий друг живот“ — мисълта прокългна студено в мен. Затворих вратата на спалнята, грабнах уискито и се разридах.

Мятах се и въртях се безнадеждно в леглото, без да мога да заспя. Чудех се какво ли прави Томи — той така и не се качи.

— А ти какво очакваше — рекох си на глас.

Реших, че сигурно си е отишъл, щом ме е видял какво представлявам: никому ненужна купчина боклук. Изплаших се, като осъзнах колко съм побъркан. Нови горчиви сълзи още се стекоха по лицето ми, като съобразих колко инфантилно се съм се държал. Та той сигурно дори не подозираше какво предизвиква реакцията ми. И ето на — още един човек, който си отива от мен.

— На ти сега — казах си — дано да си доволен от себе си. Самоконтрол и трезвост, а? Браво, само така. Първо собствените ти родители, после Джейсън, а сега и Томи.

Светкавица озари спалнята. Не издържах и се измъкнах от леглото. Беше тихо, само гръмотевичен грохот блуждаеше из къщата. Излязох в коридора и тръгнах по стълбите към вратата към козирката над скалите. Оттам изкатерих металната стълба към покрива. Усещах ледените пориви на вятъра с почти голоото си тяло. Потреперих и гаврътнах още алкохол по пътя към парапета. Заплющя жесток дъжд, пред мен се откри гневният океан, който страховито се разбиваше нейде в скалите в основата на хълма. Най-последно се отдадох на себе си, изкрещях диво, притиснат от мъката си, осъзнал поредния си провал. Тази нощ няма да има падащи звезди. Викът ми се удави в дъжда. Хълцащ и хлипащ се наведох през парапета, щеше ми се да имах смелостта да скоча.

— Не, няма да го направиш. — стресна ме гласът на Томи. Той сякаш изникна иззад мен и прихвана меко ръката ми.

— Ти пък какво търсиш тук? — подсмъркнах, неспособен да реагирам адекватно.

— Чаках те. Знаех, че ще дойдеш. — за пръв път звучеше толкова сериозен.

— Нима? Браво на теб. А сега се махай. — усещах се унижен, изпълни ме яд.

Той обаче не ми обърна внимание. Само затегна хватката си и ме задържа. Не исках да се помръдна, усещах как всеки момент сълзите ми ще рукнат. Гърлото ми беше пресъхнало и грубо.

— Никъде няма да ходя преди да поговорим. — съобщи просто той. Погледнах го право в очите. Сега те бяха тъмни, почти черни, в тях блестеше състрадание, и сякаш загриженост. Избухнах: не можех да му позволя да ме съжалява. Ето го значи спусъкът.

Измъкнах ръката си и със замах го ударих в гърдите; той падна назад. Стоях над него, преизпълнен с гняв и яд.

— Слушай, навлек, не съм те молил да идваш да ме спасяваш! — за момент съобразих че това е „дежавю“, точно същото казах вчера на Джейсън. Дали не се побърквах наистина? Веднага избутах мисълта встрани. — Ти даже не ме познаваш, кучи сине, така че си омитай задника и се махай обратно в града на щастието и ме остави на мира! — Гласът ми преградна. Преглътнах сълзите си, треперейки неконтролируемо.

Той ме изгледа спокойно, без да мигва.

— Свърши ли? — попита най-после, повдигайки вежда. Кимнах, вече засрамен.

— Хубаво. — каза той, пое дълбоко дъх, и протегна ръка към мен. Поех я и му помогнах да се изправи, отчасти с очакване да ми отвърне на удара. Вместо това той само ме изгледа безмълвно.

— Сега по-добре да си вървя. — изрече накрая. Кимнах, чувствах се като отвратително говедо.

— Да те откарам ли до вас? — предложих му аз.

— Не, предпочитам да походя.

И той си отиде, без да се обърне.

III. Гръм и трясък. Продължението следва Коментари изпращайте на blue_dude@hotmail.com

Всякакви забележки относно езика или оформлението на всичко, представено на този сайт, са добре дошли. Any remarks on the language/design of anything published on this site are welcome.

Comments to :: DaveNorton@OperaMail.com :: За обратна връзка